

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

II. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM.

ÁRA 30 FILLÉR

1958. Március 15.

Erősítsük a munkáshatalmat

A szakszervezetek XIX. kongresszusa nemcsak a magyar szervezett dolgozók életében, hanem a nemzetközi munkásmozgásban is fontos esemény volt. A küldöttek gazdasági fejlődésünk további útjáról, a dolgozók élet- és munkakörülményeinek javításáról, az életszínvonal emelkedésének módjairól — tehát a dolgozók legszélesebb rétegeit érdeklő kérdésekről — tanácskoztak. Hitet tettek a szocializmus építése mellett, ország világ előtt kijelentették, hogy magukénak tudják és minden eszközzel támogatják a párt vezette munkás-paraszti hatalmat. Ez az állásfoglalás, melyet méltán várt el tőlünk a világ munkásmozgása, természetes, a magyar munkásmozgás egész fejlődésének útja ezt követelte meg. S ha az imperialista propaganda-ügynökségek lekicsinylő módon beszélnek is erről a nagy jelentőségű tanácskozásról, a kongresszus mégis félreérthetetlenül megmutatta azt is: a magyar munkásmozgás szolidaritás, a tőkés és gyarmati országok dolgozóinak harcával és kiállásával is hitet tett az élet nevében a békéért.

Határozottan állást foglalt a kongresszus a szocializmus építése mellett és ehhez természetesen következik a szakszervezetek munkájának további alapja. Ez pedig az, hogy a szervezett dolgozók, a szakszervezetek legfontosabb kötelessége a munkásmozgás államának, a proletariátus hatalmának erősítése. És ehhez a munkához ma már adva van minden feltétel. A szakszervezetek egyre inkább elfoglalják az őket megillető helyüket, egyre jobban betöltik szerepüket a szocializmus építő társadalomban. Amikor a szakszervezetek a gazdaságos termelést segítik, a munkafegyelem megszilárdításáért küzdenek, fellépnek a társadalmi tulajdon elterjedésével szemben, eljárnak a dolgozók ügyes, bajos dolgaiban, amikor minden alkalommal fellépnek az érdekvédelem minden kérdésében, akkor azért munkálkodnak, hogy gyarapodjék a nemzet jövője, megteremtődjék az életszínvonal emelésének minden feltétele, erősödjék az állam és a tömegek kapcsolata, igazi népi egység formálódjék. És nem kis dolog, hogy a szakszervezeti munkának ez az elvi alapja tisztázódott. Ez a feltétele ugyanis, hogy a szakszervezetek a munkásmozgás igazi érdekeiért dolgozzanak s ne támogatassanak demagóg követeléseket. Ennek az elvi alapnak tisztázódása segít, hogy a minden napi munka tovább fokozódjék a szocializmus erősítése érdekében. Mert tagadhatatlan, hogy bőségesen akad még olyan tennivaló, melyet elhanyagoltak a szakszervezetek vagy nem sokat gondoltak rá. Vajon nem ezt mutatja-e, hogy számos szakszervezeti bizottság elhanyagolta a termelési tömegmunkát, szemet hunyt a munkafegyelem lazasága láttán? Jó néhány esetben, hivatalban nem léptek fel határozottan a társadalmi tulajdon védelmében az ellen, hogy egyesek önzésből a dolgozók összessége ellen kövessenek el súlyos bűnöket. Sorolhatnánk még néhány példát, de úgy gondoljuk, felesleges. A példánál fontosabb a tanulság: minden cselekedetünknek gondoljunk meg, mennyiben segítjük vele a szocializmus ügyét.

Mindez természetesen nem jelent (s nem is jelenthet) lemondást a dolgozók érdekeinek, törvényes jogainak védelméről. A kongresszus másik fontos tanulsága éppen az volt, hogy a szakszervezeti szervezetek igen határozottan fel kell lépniük az egyes dolgozók védelmében, jogos igények kielégítése mellett, a bürokratikus intézkedések ellen. A kongresszus is világosan

mutatta: az egyes ember jogos kérésének segítése is a szocializmus ügyét szolgálja, mert a sok „apró ügy” elintézése növeli a tömegek bizalmát, erősíti a vezetőket és a dolgozók kapcsolatát, nyesegeti a bürokratikus eltorzulásokat. Már pedig senki sem tagadja, hogy akad még huzavona az üzemekben, a hivatalokban, akad még bürokratizmus az állami intézményekben is. Nincs elintézt a társadalmi érdek és az egyéni érdek között akkor, ha a szakszervezeti munkában is megtaláljuk a helyes módszereket ennek megfelelő összehangolására. S ez a módszer egyszer a meggyőzés, máskor a kemény harc.

A szakszervezeti munka módjairól szólunk, s ez nem véletlen. A XIX. kongresszuson többen szóvtették: igaz, hogy a munka tartalma a leglényegesebb kérdés, de az sem mindegy, hogyan dolgoznak a jövőben a szakszervezetek. Erdemes ezzel kapcsolatban is levonni a megfelelő tanulságokat. A szakszervezeteknek képviselniük kell minden vonatkozásban a dolgozók érdekeit, s ez így is van rendjén. De vajon elég-e, ha szépen hangzó szavakból áll ez a munka? Nem, semmi esetre sem! Nagyon világosan fogalmazta meg Kádár János elvtárs kongresszusi felszólalásában a szakszervezeti munka módjait, amikor arról beszélt, hogy a Horthy Magyarországon a tőkés elleni harcban elég tudomány volt a szakszervezeti aktivistának, ha kért és követelt. A szocializmusban azonban az a jó szakszervezeti funkcionárius, aki tudja, hogy a dolgozók érdekében mit kell kérni, de azt is tudja, hogyan és honnan lehet azt megadni. Egyszerűen szólva: gondos elemző munkává, tudományos munkává kell változtatni a szakszervezetek mindennapi tevékenységét. De nemcsak gondolkodást, nemcsak tudományos elmélyülést követel az új munkastílus. Azt is követeli, hogy a szakszervezeti aktivisták mindennapos megfigyeléssel kapcsolatban legyenek a dolgozókkal. Nem lehet jó szakszervezeti vezető, aki nem él az emberek között, aki elszakad az élettől. A szakszervezeti funkcionáriusnak mindig emberek között kell dolgoznia, az élet diktálta feladatokat kell ellátnia. A cél az, hogy a szakszervezeti mozgalom ne csak szavakban legyen mozgalom, hanem az életben is.

A XIX. kongresszus küldöttei az üzemekben és hivatalokban, a kongresszus határozatainak valóra váltásáért munkához kezdtek. A kongresszus bőségesen adott tennivalót és bizonyos, hogy a tanulságok levonása után a szakszervezeti munkában további fellendülés következik be és az eddignél jobban teljesítjük a szakszervezeti alapvető kötelességét: erősítjük a munkások államát.

Postások a SZOT vezetőségében

A magyar szakszervezetek XIX. kongresszusa harmadik napirendi pontként megválasztotta a Szakszervezetek Országos Tanácsának tagjait és póttagjait. Szakszervezetünk tagjai közül a SZOT tagja lett: Horn Dezső főtitkár, Besenyi Miklós titkár, Brebócsky Jenő alelnök, póttag lett Kóczián András elnök és dr. Zsuffa Sándor alelnök elvtársak.

A tanács első ülésén megválasztotta a SZOT elnökség 27 rendes tagját és 5 póttagját.

A SZOT elnökség rendes tagja lett Horn Dezső el-

Új élüzemeink

A Szakkollégium és a Szakszervezet Elnöksége 1958. III. 6-i közös ülésén az egyes igazgatóságokhoz tartozó hivatalok, üzemek és központi szervek közül az igazgatóságok és területi bizottságok javaslatait figyelembe véve az 1957. II. félévben legjobban eredményt elért postaszerveket az „Elüzem” címmel és a vele járó pénzjutalommal tüntette ki.

Postaforgalmi szerveink közül: Makó, Salgótarján, Balassagyarmat, Debrecen 2., Szombathely 2., Sátoraljaújhely, Gyöngyös, Dombóvár 2., Veszprém 1., Hódmezővásárhely 1., Pesterzsébet 1., Budapest 10., Budapest 3., Nyíregyháza 1-es hivatalok. Postaműszaki szerveink közül: Posta Központi Kábel Üzem, Helyközi Távfeszítő Igazgatóság, Lipót Távfeszítő Üzem, Rádióvetélteknikai és Elektroakusztikai Üzem, Pécsi Hálózatiépítő Üzem, Orosházi Fenntartási Üzem, Karcagi Fenntartási Üzem, Kaposvári 2. sz. Fenntartási Üzem, Szegedi Fenntartási Üzem, Mátészalkai Fenntartási Üzem, Alközponti Üzem — nyerték el az élüzem címet.

2 000 000 szervezett dolgozó képviselőjében 100 000 bizalmi 1000 küldötte

ül össze április 30-án és május 1-én, hogy részt vegyen a III. országos bizalmi találkozóon. A találkozóon részt vesznek majd a harcos postás bizalmi gárda küldöttei is.

A III. bizalmi találkozó előkészületei közben jóleső érzéssel gondolhatunk vissza a tavaly augusztus 20-án rendezett II. országos bizalmi találkozóra, amelyen a postás küldöttek becsülettel megállták a helyüket. Két küldöttünket ki-tüntették a jól végzett bizalmi munkáért, két küldöttünk pedig felszólalásával hallatta a postás dolgozók hangját.

A III. országos bizalmi találkozóon negyvenhárom küldött képviseli a postásokat. A postás küldötteket a demokratikus elvek alapján március 15-től kezdve választják meg a különböző alap-, járási, megyei szervek az országos bizalmi találkozóra. Minden postás bizalmi alapvető feladata most, hogy ismerkedjék meg a SZOT XIX. kongresszusa anyagával, a kongresszus határozataival. Az alapszervezetek öszbizalmi értekezletein úgy tárgyalják meg ezt az anyagot, hogy dolgozók ki mindjárt gyakorlati alkalmazásának módszereit is. Így sikerül majd közel vinni a dolgozókhoz a SZOT kongresszus határozatait.

A III. országos bizalmi találkozó előtt örömmel vesszük tudomásul, hogy a kiváló bizalmi névsorában egyre több a postás. Ez a szaktársak egyre jobb munkáját is bizonyítja. De bizonyítja azt is, hogy ma már szinte minden szervezett dolgozó belátja, hogy a bizalmi munkát nélkülözve jó bizalmi munka nélkül nincs szakszervezeti élet. Egyre növekszik azoknak a postás bizalmiaknak a száma, akik munkahelyükön nap-nap után harcos kiállással nyerek el a dolgozók bizalmát. Mindenről szó kerül majd a III. országos bizalmi találkozóon. Mint ahogyan szó kerül majd azokról a szakmai vezetőköről is, akik még nem értették meg teljesen a bizalmi munka fontosságát

és ezért nem figyelnek fel a bizalmiak javaslataira, véleményeire. A találkozó tanácskozásain nyilván megvitatják majd a bizalmi munka minden problémáját, a bizalmi munka megjavításának módszereit.

Hisszük és egyben biztosak vagyunk abban, hogy a Postás Szakszervezet bizalmi küldöttei a III. országos bizalmi találkozóon megállják helyüket és újabb dicsőséget hoznak a postás becsületre. Kéri Gyula

A legelső szabad tavasz

1848 márciusában köszöntött a magyar népre. Súlyos csaták után, német, török, majd újra német hódoltság múltával 1848 márciusában magára talált a nép, s kivívta a sokat szenvedett Magyarországot első szabad tavaszát. Micsoda tavasz is volt az! Napja Petőfi, katonája Bem, Damjanich, vezére Kossuth, s támogatói a pesti kézművesek, a magyar parasztok és munkások, Tancsics, Jókai, Arany, Vörösmarty, Tompa és még hányan? S mily magasztos szándékok! A magyar állami függetlenség megvalósítása, a demokratikus szabadságjogok megadása, a feudalizmus elleni harc és még sok-sok kezdeményezés, amely a maga korában, a maga idején nemcsak szükséges volt a magyar nemzet élet szempontjából, de Európában is a leghaladóbbak közé számított.

A legelső szabad tavasz pompázó virágát vérbefojtotta

Ifjúsági Világkonferencia

megrendezéséről adott ki felhívást a Szakszervezeti Világ-szövetség. A találkozó a Dolgozó Ifjúság I. Szakszervezeti Világkonferenciájának néven került megrendezésre. 1958. július 14-től 20-ig, Prágában. A konferencián fájra, felekezetre és politikai nézetekre való tekintet nélkül mindenki részt vehet.

A konferencia keretében megrendezik majd az egyes szakmák nemzetközi találkozóit is. Szeretnék, ha ezen mindenki elmondaná országának problémáit, eredményeit, s jó lenne, ha az ifjak megajándékoznák egymást. A találkozó tanácskozásain nagy figyelmet szentelnek a gazdasági és szociális problémáknak is.

Reméljük, hogy a Dolgozó Ifjúság I. Szakszervezeti Világkonferenciájának ügye a világ minden táján a dolgozó

NŐK ÜNNEPE

A nemzetközi nőnap alkalmából elismeréssel üdvözlöm a közlekedés munkaterületén dolgozó asszonyokat és lányokat.

Igaz elismerés és köszönet illeti a nődolgozókat, akik a vasúton, postán, az autóbusszon, a villamosközlekedésben, a telefonközpontokban vagy a közlekedési irodákban dolgoznak és híven teljesítik fontos, sokszor áldozatos feladatukat. Jól tudom, hogy az asszonyokra elvégzett napi munkájuk után még az otthon feladatai várnak és a gyermeknevelés gondjai is fóként reájuk hárulnak. Mindezt a munkáért és áldozatért több elismerés, több segítség illeti őket.

A közlekedés nődolgozóit közül kiváló munkájuk és példás szorgalmuk elismeréséül többet kitüntettünk a mai napon, legyenek ezek a kitüntetések kormányunk és minisztériumunk őszinte megbecsülésének jelei.

A dolgozó nők áldozatkész munkája, példás helytállása gyarapítja a szocializmus építésének erőt. A szocializmus védelme a nők egyenjogúságát is jelenti, de ezt az egyenjogúságot csak akkor biztosíthatjuk, ha mennél több ter-

het veszünk le a termelőmunkát végző asszonyokról. Népi államunk a napközi otthonok és az óvodák szaporításával akar enyhíteni a gyermeknevelés gondjain, a nődolgozók munkafeltételeinek és szociális helyzetének állandó javításával kíván segíteni a termelőmunkát végző asszonyokon és lányokon.

A szocializmus tábora az életért, az emberek boldogabb és nyugalmasabb holnapjéért küzd, el akarja oszlatni nemzedékünk és gyermekeink feje fölül az atomháború fekete felhőit. Minden nődolgozónak tudnia kell, hogy gyermekeink jövője a békétől függ, de a béke fennmaradása asszonyaink helytállásán és öntudatán is múlik. A világ dolgozó asszonyainak a nagy cél érdekében egyesíteniük kell elhatározott akaratukat.

A nemzetközi nőnap a nők megbecsülésének, elismerésének, gyermekeink jövőjének és az emberi béke reményének napja.

Fogadják a közlekedés és posta dolgozó női, március 8-a alkalmából szívvel jövő jókívánságaimat.

KOSSA ISTVÁN s. k., közlekedés- és postaügyi miniszter

Köszöntjük szaktársnőinket!

Az egész világon március 8-án a nemzetközi nőnap alkalmából köszöntik a dolgozó nőket — édesanyákat, asszonyokat és leányokat. A posta üzemében és hivatalaiban is bőségesen kis ünnepeken emlékeztek meg szaktársnőinkről.

Köszöntjük őket a salter ablakoknál, a telefonközpontokban, a távirógépek mellett és mindenhol, ahol becsületes munkával segítik a postaszolgáltatást.

Népi államunk már eddig is sok mindent tett a dolgozó nőért. Ma már a postánál is és az egész országban megvalósult az „egyenlő munkáért egyenlő bért” elve. A posta minden ágra nyitva áll a nők előtt, mindenhol megtaláljuk őket vezetőposztokon. Nődolgozóink gyermekeiről 9 gyermekintézményünk gondoskodik, javult az anya- és csecsemővédelem, és ez mind azt bizonyítja, milyen sokat adott a nőknek a népi hatalom.

De sok még a tennivalónk is. Még nem mindenhol viselnek számarányuknak megfelelően vezető posztokat. Még nem mindenütt becsülik meg megfelelően a női munkát. Még nem tettünk meg mindent, hogy az úgynevezett „második műszakot” megkönnyítsük. Ma minden ünnepeles szónál azt hisszük: többet ér az a férfias elhatározás, hogy ezentúl többet segítünk szaktársnőinknek és igyekszünk azokat az eszközöket előteremteni, amelyek megkönnyítik a nők dolgát. Biztosítjuk számukra is, hogy több idejük és módjuk legyen önképzésükre, politikai, szakmai és általános műveltségük fejlesztésére.

Ennek tudatában köszöntjük asszonyainkat és leányainkat. És kívánjuk, hogy az a forró szeretet, amely feljűk áradt e napokban, adjon erőt asszonyainknak és leányainknak, hogy harcuk, mely a békéért, a családok felemelkedéséért és gyermekeinkért folyik, sikeres legyen.

Postások Szakszervezete elnöksége

Ahol a versenynek sikere van

A budapesti postaigazgatóság hírlapterjesztő üzemének dolgozója a munka minőségének megjavítására tett vállalásukban szép sikert értek el. A tíz elosztó közül a IV. számú elosztó végzett példamutató munkát és ért el kiváló eredményt. A jó munka jutalmául Fekete István elosztóvezető, Haubal Antal motorosellenőr, Halmi Géza központi szervező szaktársak a „Kiváló Dolgozó” kitüntetést kapták.

Gratulálunk a kitüntetetteknek és munkájukhoz sok sikert kívánunk.

Üzemi szarkák a bíróság előtt

A Posta Központi Javítóüzeme ezen a borongós februári napon bírósági tárgyalóterem me alakult át. A dolgozók pedig a tárgyalóterem közönségévé. Az üzem két ismert fiatal dolgozója áll ma a Pesti Központi Kerületi Bíróság elé. A két dolgozó Szalai László és Urbán Tibor szabadlábban védekezik — ha tud. A tárgyalóterem csendjében hiden, vádlón konganak a szavak, s kibontakozik belőlük

zónos engedélyekre hivatkozik, amelyet mosóteknő-állvány készítésére kapott. Azt állítja, hogy minden munkát, amit magáncéljaira készített, 24 forintos munkabérral megfizetett.

Urbán László sógorára hivatkozik, akinek jól felszerelt kisipari műhelyében alkotta meg a gépeket.

A bíróság kérdéseire azonban ellentmondó feleleteket kap a vádlottaktól. A fröccs-

tanúvallomásokból azonban kiderült, hogy sok mindenben az üzem is hibás, mert nem volt elég sokoldalú az ellenőrzés. Urbán vallomása szerint „a portás vagy megnézte a táskákat, vagy nem”. Így hát könyvű volt vékony kis csatornákon kifolyni a kapukon a nép vagyonának. Hibás az üzem abban is, hogy elhanyagolta a politikai nevelőmunkát, és nem világosította fel időben ezeket a fiatalokat arról, hogy lehet nálunk többet keresni, de nem így, hanem még jobb minőségi és mennyiségi munkával. És hibás a belső anyagellenőrzés is, ha előfordulhat egy olyan eset, vagy több olyan eset, hogy nagyméretű vas- és acéldarabokat selejtbe dobunk, holott azokból ügyeskedve, még fröccsöntőgépet, vagy más alkatrészeket tudnak gyalulni vagy esztergálni.

Hibás az üzem is, de a bűnt, Szalai és Urbán követte el...

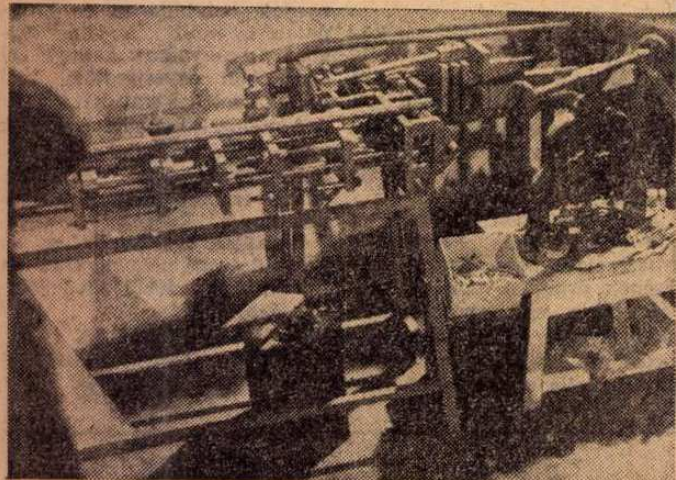
Ami igaz, igaz

A Központi Javítóüzem amikor felfedezte a kártevést, azonnal és határozottan intézkedett, csak hogy azt hisszük, előbb kellett volna.

A tárgyaláson az üzemnek 250 dolgozója vett részt, s annyian maradtak kinn a folyosón, hogy azt hisszük, nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy az egész üzem ott lett volna, ha elegendő a hely. A közel hétházas tárgyalást szinte piszszes nélkül ülte végig a szépszámú hallgatóság, és látszott az arcokon, hogy sok tanulsággal szolgált a javítóüzem minden dolgozójának. Nyilván ugyanennyi tanulsággal szolgált az üzem vezetőinek és szakszervezeti bizottságának is, amelyik mint az üzemben hallottuk, szigorú intézkedéseket javasolt és tett a munkafegyelem megszilárdítására, a szigorúbb anyagellenőrzésre. Ennyi tanulság után következett el

az ítélethirdetés.

A bíróság a társadalmi tulajdon sérelmére elkövetett lopás és csalás miatt Szalai Lászlót nyolchónapi börtönrre és 500 forint pénzbüntetésre, Urbán Tibort pedig beismert vállomása és családi körülményeire való tekintettel, hathónapi felfüggesztett börtönrre és 300 forint pénzbüntetésre ítélte.

A kész és a félig kész fröccs-öntőgép a tárgyalóteremben.

egy érdekes történet, sok-sok tanulsággal.

Az első pont a vádirat

Ez a két 26 esztendő fiatal, műszerész volt az üzemben, kiváló dolgozók, sztahanovisták, pénzjutalommal többször kitüntetettek, közmegebecsülésnek örvendtek. Mégis visszaéltek a nép bizalmával. 1957 nyarán a munkaidő alatt fröccsöntő gépeket készítették, s az egyik gép már majdnem teljesen, a másik félig volt kész, amikor egy üzemellenőrzés során észrevették a „fuszítást” és fegyelmű tárgyalás indult ellenük. Bűnösök továbbá kivágó és alijátószerszám készítésében, amelyet saját céljaikra készítettek, ugyancsak munkaidő alatt. A Szalai László által okozott kár 13 030.85 forint, az Urbán László által okozott kár 7087.63 forint.

A vádlottak vallomása

Szalai László mindent tagad. Bűnösnek sem érzi magát, bi-

öntőgépet a műanyag kisiparosok részére készítették s a Szalai-féle gép körülbelül értéke 20–25 ezer forint, befejezett állapotban.

A keresztkérdések súlya alatt Szalai annyit beismert, hogy más munkákat is elvégzett az üzemben, mint amire engedélye volt, de szerinte ez „nem lényeges”.

Urbán teljesen megtört, őszinte vallomást tesz, elismeri bűnösségét és vállálja annak minden következményét.

Szalai azonban még a szembesítés után is tagad.

A tanúkihallgatás

során azután még sokminden kiderült. Szalai és Urbán nagyobb darab kenyeret akartak szerezni maguknak és családjuknak és ez a szándék önmagában nem elítélendő. A mód azonban, ahogy tették — bűntett — mert a maguk munkájával ugyan, de az állam és a nép vagyonának kárára akartak anyagi könnyebbéset. A

Posta a takarékosáért

Nemcsak a vidéki postahivatalok dolgozói fejtenek ki komoly erőfeszítést azért, hogy teljesítsék, sőt túlteljesítsék a takarékgyűjtési tervüket, hanem a budapestiek is. Erről beszélnek a közölt számok. Amíg 1951-ben a budapesti postahivatalok 8,9 millió forint takarékbetétet gyűjtöttek, 1957-ben már az egyévi gyűjtésük eredménye 83,6 millió forint volt. Ezzel az 1957. évi tervüket 340 százalékkal teljesítették. A munkájuk eredménye jelentős, mert a gyűjtött összeg az országos betétszerzésnek az egyharmadát teszi ki.

Nem egy olyan postahivatal volt, amelynek több mint háromszorosát érték el az előző évi állományuknak. (Budapest 1. 9., 8., 13., 53., 64., 66., 74., 80., 90., Pestlőrinc, Budafok, Soroksár, Újpest, Rákospark és még sokan mások.)

Örülünk a több mint 150 budapesti postahivatal sikerének és munkájukhoz hasonló jó eredményeket kívánunk. A budapesti postások eredményesen szolgálják népgazdaságunk fontos ügyét.

U. M.

A dicsőséges március 21.

1919. március 21-én Magyarországon megszületett a világ második tanácskormánya. Nehéz körülmények között 133 dicsőséges napig tartotta magát. A magyar tanácskormány végig maga mögött érezte az orosz nép támogatását: „Az egész világon a munkásszervet minden beállítást tagja a ti pártotokon áll!” — üzent Lenin a magyar munkásszervetnek.

S a Tanácsköztársaság minden rendelete a dolgozó kisemberek javát célozta. Mit tett a Tanácsköztársaság a postásokért?

Sokat, nagyon sokat. Rendezte az illetményeket. Beszámolt a szolgálati éveket, és az egyéves gyakorlati idő alatti bért. A postamesterek és alkalmazottak bérét rendezte. Háborús drágasági segély és családi pótlék fizetési módosítást rendelt el. Vasárnapi, munkaszüneti napokra korlátozta a postaszolgálatot. Kedvezőbb betegsegélyezési rendszert biztosított. A nehéz napok és körülmények ellenére rendelet figyel-

meztette a vezetőket, hogy több jóindulattal hallgassák meg a panaszait, vagy ügyesbajos dologgal hozzájuk forduljon dolgozókat. És ha lehet, ügyüket soronkívül intézzék.

Az igazgatóságokhoz, nagyobb hivatalokhoz politikai megbízottakat rendelt ki a tanácskormány. E megbízottak biztosították a tanácskormány érdekeinek megfelelő postai munkát.

A Vörös Hadsereghez lelkesen csatlakoztak a postások is. A volt Postás Vörös Ezred katonáinak hősiességét őrzik és hirdetik többek között az ongai és felsőlőcsei hősi emlékmű is. A külső imperializmus, s a belső ellenforradalom legázoltat az első magyar proletárhatalmat — de ez mit sem csorbított a dicsőséges 133 nap hősiességén.

Büszkén tekintünk vissza az 1919-es Magyar Tanácsköztársaságra, történelmünk nagygyógyállomásának tartjuk, s március huszonegyedikén szeretettel emlékezünk meg az első magyar proletárhatalomról.

Miért nem kaphat minden postás dolgozó telefont?

A postás dolgozók közül egyre többen jönnek hozzánk panasszal, hogy telefonszolgáltatásukat elutasították. Egyes dolgozók úgy vélekednek, hogy ez a kedvezmény csak látszólagos, mert igen gyakran nem lehet igénybe venni.

Nézzük meg, igazuk van-e ezen dolgozóknak?

Régen,

a felszabadulás előtt egy távbeszélőállomás bekapcsolásakor a belépési díj 50 százalékát kellett fizetni és az alap, illetve az előfizetési díjkezelvény 75 százalékos volt. Mindenki tudja, akkor a postás dolgozók közül csak igen kevés — kb. 1–2% — rendelkezett távbeszélővel, pedig muszáj akadályok nem igen voltak, hiszen a posta reklámok, hirdetések, kedvezményes biztosítás útján kínálta a távbeszélő felszerelést és mégsem volt annyira jelentkező, hogy ne tudták volna kielégíteni az igényeket. 1948. évben már korlátozó intézkedést kellett életbe léptetni és csak kivételesen indokolt esetben szereztek fel postás dolgozónak kedvezményes távbeszélőállomást.

Az 1956. XII. 8-i POÉ 40. száma

részletezi, hogy a postás dolgozók milyen formában vehetik igénybe a kedvezményes távbeszélőállomás felszerelését. Ez a rendelkezés már nemcsak az engedélyezés módját, hanem a kedvezmény kiterjesztését is tárgyalja. Régen csak a távbeszélőállomás felszerelésére és előfizetésére adtak kedvezményt, de ott is a felszerelésnél 50 százalékos volt az engedmény. Jelenleg mind a felszerelésnél, mind a havi előfizetésnél egységesen 75 százalékos kedvezményben részesülnek dolgozóink. Bővítését jelenti a kedvezménynek az a kiegészítés is, hogy akinek nincs távbeszélőállomása az egy év alatt kedvezményesen összesen legfeljebb 500 Ft. teljes díjjal számítható keretösszeg erejéig adhat fel táviratot és folytathat távolsági beszélgetést. Ez azt jelenti, hogy egy dolgozó egy év alatt legfeljebb 375 Ft összegű kedvezményben (500 Ft 75 százaléka) részesülhet. Ezt a kedvezményt most már minden postás dolgozó igénybe veheti, ha szükségét látja, nemcsak azok, akiknek lakásán telefon van. Ma tehát a távbeszélő díjkezelvény nemcsak abból áll, hogy van-e lakásán telefon, vagy nincs.

ideiglenesen korlátozzák az engedélyek kiadását?

A rendelet megjelenése után a postás dolgozók igen nagy számban adták be igényüket kedvezményes távbeszélőállomás felszerelésére és sokan m. is kapták. De jelenleg figyelembe kell vennünk, hogy

előként Budapest, kb. 30 000 kielégítetlen felszerelési kérelem van, közöttük orvosok, mérnökök, kisiparosok, stb. akiknek nagy szükségük volna a telefonra és igényeiket a postának jelenleg nem áll módjában kielégíteni.

A műszaki dolgozók előtt

ismert dolog

központjaink telítettségé, érpár hiány, és más műszaki akadály, amely lehetetlenné teszi a telefonállomások számának növelését. Előfordult, hogy egyes postás dolgozók a kedvezményes állomás felszerelése érdekében meg nem engedett eszközöket is igénybe vettek. Mindezeket túl figyelembe kell venni a posta gazdasági érdekeit is. Ezeket a körülményeket és tényezőket össze kell egyeztetnünk.

A felsorolt indokok tették szükségessé, tehát a korlátozó intézkedések ideiglenes bevezetését. Ez azonban nem jelenti azt, hogy most már egyetlen postás dolgozó sem veheti igénybe a kedvezményes távbeszélőállomás felszerelését. Ez csak azt jelenti, hogy átmenetileg, amíg a távbeszélő központjainkat nem bővítik megfelelő mértékben, meg kell vizsgálnunk, hogy a sok postás jelentkező közül kik kaphják

meg előbb a kedvezményes állomás felszerelésére az engedélyt.

Szakszervezetünk

ügy látja,

hogy ez a probléma az ország területén nem mindenhol egyformán jelentkezik. Egy-egy igazgatóság területén is más és más a helyzet és így a kiadott egységes korlátozó intézkedés véleményünk szerint nem volt helyes. Úgy véljük, helyesebb lenne, ha az igazgatóságok vezetői és a területi bizottságok elnökei a területükön közösen döntenének, hogy a dolgozók közül — a szükségeseknek megfelelően — mindaddig míg a korlátozó intézkedés szükség van — kiknek szerelhesse fel kedvezményes távbeszélőállomást. Budapestben már megállapodás született. A Postavezérgazgatóság és a szakszervezet képviselői rövidesen közös bizottságot létesítenek és e bizottság rendszeres megbeszélésen dönt majd, hogy kiknek szereljenek fel távbeszélőállomást. Szakszervezetünk azon igyekszik, hogy a postás dolgozók kedvezményét e területen is a lehető legfigyelembe vételével a legigazságosabban kielégítsék. Ehhez a munkához kérjük dolgozóink segítségét, támogatását és türelmét is.

Figyelem! a nyugdíjigény-bejelentés eddigi módja megváltozott!

A Magyar Posta hivatalos lapjában, a Postaügyi Értesítő 1958. évi 1. számában megjelent a Postás Szakszervezettel egyetértésben hozott postavezérgazgatósági rendelet, amely a nyugdíjazás eddigi módját megváltoztatja.

Az eddigi gyakorlat szerint a nyugdíjazás előtt álló dolgozó az SZTK illetékes megyei alközpontjához vagy kirendeltséghez adta be személyesen vagy írásban nyugdíjazási igényét.

Ez a gyakorlat elég hosszadalmas ügyintézés és a dolgozók részéről hosszabb utazást igényelt. Szakszervezetünk elnökségének kezdeményezése nyomán a Postaügyi Értesítőben megjelent újabb rendelkezés lényegesen meggyorsítja a nyugdíjazást megelőző ügyviteli eljárást és a dolgozóknak is könnyebbé teszi a bejelentést, mivel már nem az SZTK-nál, hanem legutóbbi létszámszervüknél (hivataluknál) kell a nyugdíjazási igényt bejelenteni.

A bejelentést követően a dolgozó helyett a posta elkészíti a postai szolgáltatásban eltöltött időről szóló igazolásokat, s azt az SZTK alközpontjához vagy kirendeltséghez eljuttatja.

Ez a dolgozók érdekében hozott előnyös intézkedés nagyobb felelősséget ró a szakszervezeti bizottságokra és a szakmai vezetőkre is.

Szükséges az, hogy a nyugdíjazást kérő dolgozók részére a szakszervezeti bizottságok nyújtsanak segítséget a nyugdíjigény bejelentését szolgáló nyomtatványok kiállításánál. Adjanak felvilágosítást az érdekelte dolgozók egyes kérdéseire, és tanácsokkal lássák el a nyugdíjazási eljárást illetően.

Ezt természetesen csak akkor tudják megvalósítani, hogyha a Postaügyi Értesítőben megjelent rendelkezést ismerik, azt áttanulmányozzák.

Ha a szakszervezeti bizottságok a postai nyugdíjazási eljárást módosító rendelkezések végrehajtásánál a dolgozóknak a megfelelő segítség megadását, az ezzel kapcsolatos feladatokat lelkiismeretesen ellenőrzik, a jövőben sok utánjárásról és bosszúságtól tudják a postás dolgozókat mentesíteni.

Akkor tudjuk valóban elérni azt a célt, hogy a dolgozók nyugdíjazási eljárását egyszerűbben és jobban tudjuk megoldani.

Orbán Sándor

A francia postások — harcban

A francia postás szövetség főtákará, Georges Frischmann, aki szakszervezetünk V. kongresszusának kedves vendége volt, a Francia Kommunista Párt központi lapjában megjelent cikkében ismertette a francia postások bérharcát. Cikkének legérdekesebb megállapításait foglaljuk össze az alábbiakban:

Széleskörű akciók jelzik a közalkalmazottak és postások harcát — írja. — Novemberben egymilliónál több volt a sztrájkolók száma és tavaly december 20-án a szakszervezetek felhívására több mint 30 000 közalkalmazott és postás vonult fel a párizsi városházától a pénzügyminisztériumig és közös követeléseikért tüntettek. Franciaországban több szakszervezet dolgozik és a kormány számított a szakszervezetek széthúzására. A dolgozók azonban egyre többen követelik a szakszervezetek egységét.

A gáz- és villamosművek dolgozóinak példája lelkesítő, sokáig megszokottságban éltek, de mind erősebb követelésükre októberben megvalósult az egység.

Ezért követeljük mi, a baloldali szakszervezetek képviselői, hogy egyesüljenek a közalkalmazottak különböző szakszervezetei. Hiszen az egységes harc eddig még mindig sikerrel végződött!

A francia postaügyi minisztert aggasztotta a sztrájk egysége és tartóssága. Megpróbálta megbontani és megf-

lemlíteni a szakszervezeteket. A hivatalvezetőkön keresztül azt híresztelte: kár a további erőfeszítésért, mert teljesítik a követeléseket. Ugyanakkor azonban a miniszter kereső küldöttségeket több ízben is riadókészültség várt. A Postás Szövetség vezetői — akik mindvégig a munkások között tartózkodtak — leleplezték a manővereket. A sztrájkolók kijelentették, mivel követeléseiket süket fülekre találtak a miniszternél, ők is süketek lesznek, ha azt mondják: „Javítsátok ki a kábelhibákat”. És a javítás

hazánk felszabadulásának évfordulója, új életünk megindulása óta immár tizenharmadik ízben köszönt ránk. Elettünk e nagy fordulóban hálás szívvel köszöntjük a felszabadító Szovjetuniót és a Vörös Hadsereg katonáit, akik egy új világ felépítésének lehetőségét hozták el nekünk. Az új gondolatok, s az új világ építéscinek katonái kívánunk lenni, mi, postások is, s elsősorban munkával, jó és hasznos, békés, építő munkával szeretnénk ünnepelni. Szándékunkat mi sem bizonyítja jobban, mint a Budapest 62-es hivatal szocialista munkaverseny felajánlása, melynek pontjai elsősorban a munka megjavítását, a szakképzettség növelését kívánják segíteni. A hivatal minden osztálya értékes felajánlásokat tett. S példájuk nem egyedülálló. Más igazgatóságok hivatalai is hasonló felajánlásokat tettek. Mindez világosan bizonyítja, dolgozóink, és a magyar postáság derékhadja helyesen értékeli április negyedikét, s ezen keresztül a felszabadulás jelentőségét. S most a közelgő április 4-e alkalmából nemcsak a felszabadító Szovjetunió, és a dicsőséges Vörös Hadseregnek mondunk köszönetet, azért mert felszabadított, s nehézségeink közepette önzetlenül segített, hanem dolgozóinknak is, akik vállalták és vállalják növekedésünk nehézségeit, s öntudatos munkával dolgoznak a jobb, békésebb, és gazdagabb, szocialista jövőért.

ÁPRILIS 4.

A munka- és védőruha-juttatás rendezéséről

Kormányunk a közelmúltban rendeletet adott ki a munka- és védőruha-juttatás új rendszeréről.

Ezt a rendelkezést a munka- és védőruha gazdálkodás terén megnyilvánuló könnyelműség és pazarlás tette szükségessé. Nyilvánvaló, hogy ezt az egészségtelen folyamatot tovább ilyen mértékben fenntartani, sőt fokozni nem lehetséges.

A munka- és védőruha beszerzésére, javítására stb. fordított költségek jelenleg népgazdasági szinten több mint tizenháromszorosát teszik ki az 1951. évi költségeknek.

1951. óta a postán is nagymértékben emelkedett a munka- és védőruhákra fordított költség, bár nem olyan túlzott mértékben, mint a népgazdaság egyes más területein. Kormányunk rendeletét a postán is a legnagyobb takarékoságot szem előtt tartva kell végrehajtani. Be kell szüntetnünk mindazokat a juttatásokat, amelyek ténylegesen nem indokoltak, szigorúan ellenőrizni kell a rendelet pontos betartását.

A minisztertanácsi rendelet komoly és szükséges takarékosági intézkedéseket tartalmaz.

Igy többek között pl. az újonnan munkába lépő dolgozó ezentúl az I. félévben csak használt munkaruhát kaphat. Ha a dolgozó munkaviszonya a ruha kihordási idejének lete előtt szűnik meg, a ruhát pénzben megválthatja. A munkaruha megrongálása, elvesztése stb. esetén a ruha viselőjét kártérítésre lehet kötelezni stb.

A munka- és védőruhákra szolgáló pénzügyi keretek legszigorúbb betartásáért az egyes szervek vezetői felelősséggel tartoznak. Esetleges túllépés esetén a szervek vezetői hatáskörük munkabérujerejéig lehet felelősségre vonni. A túllépés összegét a nyereség-részesedésből (a postán az igazgatói alapról) le kell vonni.

Az új rendelet értelmében munkaruhának számít a nagyfokú ruha elhasználódás, nagymértékű szennyeződése miatt adott ruha és az időjárás viszonyosságai ellen adott védőruhák egyrésze is, amelyek a múltban a védőruhákhoz számítottak. Védőruhának számít minden olyan ruhaféleség, amelyet a dolgozók az egészségi ártalmak elhárítására adnak.

Azokat a munkaköröket, amelyekben munka- és védőruha jár az egyes tárcák (nálunk Postavezérgazgatóság) és szakszervezetek egyetértésben állapítják meg.

Szakszervezetünk Elnöksége — e kérdésben nyilvánítandó állásfoglalásának kialakítása előtt — az igazságosság érdekében a tervezet az érdekelt szakszervezeti szakcsoportok-

kal, sőt az érintett dolgozókkal is meg fogja vitatni.

A munkaruhák a kihordási idő eltelte után átmennek a dolgozó tulajdonába. A rendelet intézkedik, hogy ezután a védőruhák egyrészt — az időjárás elleni védekezésül adott öltözeteket is — munkaruhának kell tekinteni, amely szintén a postai dolgozó tulajdonává válik megállapított kihordási idő eltelte után. Ezzel a postások régi kívánsága teljesül. A rendelet azt is el szeretné érni, hogy a dolgozók az eddiginél jobban vigyázzanak a munka- és védőruhákra.

A Postavezérgazgatóság a Gazdasági Bizottság határozata értelmében f. évi január hóban rendeletet adott ki. A rendelet szerint a munka- és védőruha juttatás új rendszerének postai bevezetéséig a postaszervek a munka- és egyenruha központi raktár-

készletből történő kiadását, illetve a munkaruha tulajdonbavételét szüntették.

Az új juttatási rendszer keretében ugyanis a munka- és védőruha ellátásra jogosító munkakörök jegyzéke (Nomenklatura) és az ellátás bizonyos mértékben módosulni fog.

Az egyenruha-ellátás változatlan marad. A közelmúltban intézkedés történt arra vonatkozólag, hogy az egyenruhát folyamatos kiadását a postaszervek újból megkezdjék.

A munka- és védőruha-juttatás új rendszerét szabályozó postai rendelet rövid időn belül megjelenik és így dolgozónk munka- és védőruha ellátásában fennakadás nem lesz.

A rendelet rendelkezéseit visszamenőleges hatállyal f. évi I. 1-től kell majd alkalmazni.

dr. Zsuffa Szabolcs

Az idősebbek elkényeztetik az ifjúságot...

— Hozzászólás Sipos Miklós cikkéhez —

Lapunk utolsó számában érdekes cikk jelent meg Sipos Miklós tollából, mely az idősebb és a fiatalabb postásnemek kapcsolatával foglalkozott. A cikkre számos hozzászólás érkezett szerkesztőségünkbe, s a beérkezett hozzászólásokat folyamatosan ismertetjük. Elsőnek Vass András, szaktárs, a sarkadi posta dolgozójának hozzászólását adjuk közre.

Kedves Szaktársak!

A nyílt levélben szereplő idős szaktárssal kapcsolatos véleményemet szeretném elmondani. Vele se, de Sipos szaktárssal sem egészen értek egyet.

Az idős szaktárs és általában az idősebb korosztály mindig borúlátó e kérdésben és az ifjúságnak csak a hibáit látja meg. A fiatalabbak és fő-

leg az ifjúsági vezetők, meg csak jót látnak és a hibákat elhallgatják. Szerintem egyik sem helyes. Legyünk tárgyilagosságban, mert van eredmény elég szépen, de kerül hiba is. A helyzet nem olyan szomorú, de elbizakodottságra sem ad okot.

Mikor a hibákról beszélünk, jusson eszünkbe, hogy az ifjúság neveléséért, elsősorban az idősebb generáció a felelős. Szerintem éppen az a baj, hogy az idősebbek elkényeztetik az ifjúságot és ez már a bölcsönél kezdődik. Játékkal úgy elhalkozzuk gyermekeinket, hogy nem is tudják mellyikkel játszanak és nem is tudják azokat kellően értékelni. Az alkotó készség is lassabban fejlődik, ha a gyereket mindent készen kap. Második lépés. Kérjük őket a jótanulásra, hisz akkor könnyebben keresed kenyered — mondjuk. Ezért van az, hogy mindegyik értelmiségi és alkalmazott akar lenni. Gondoljunk egyes iparágakra és főleg a mezőgazdaságra, ahol fiatalok már alig lehet találni. Pedig mezőgazdaságunk jövője nagybán befolyásolja egész népünk jövőjét. A gépszoft segít, de nem old meg mindent.

A munkában általában nem sok hiba van, különösképpen akkor, ha saját maguk választották a munkát, vagyis, ha szeretik szakmájukat, és olyan dolgozók veszik körül, akik nemcsak dolgozni tanították meg, hanem meg is szeretették velük a munkát.

A viselkedésük, öltözködésük azonban már nekem sem nagyon tetszik. Itt azonban megint az idősebbekben keresem a hibát. Miért gyártunk olyan ruházati cikket, melyek később megvetünk? Sőt ma-holnap oda jutunk, hogy az egyszerűbb igényeket, főleg a falusiakat, nem tudjuk kielégíteni. Az izléses szép divatnak szinte híve vagyok és nagyon örülök annak, hogy eb-

ben a sokak által rossznak mondott rendszerben a foltos ruha kihalóban van. Mert, aki szeret dolgozni, egyszerűen és becsületesen meg tud élni.

Örülök a kultúra utáni vágyaknak, de itt vannak észrevételeim. Igen sokat beszélünk mostanában a második műszakról. Nem áll módomban, hogy statisztikát készítsék arról, hogy hány esetben fordul elő az, hogy a mama második műszakot végez, ami rendszerint nem rövidebb az elsőnél és ez idő alatt 16—20 éves lány, vagy fia moziiban, színházban, vagy klubdelutánon van. Ez is fontos. De nem lehetne erről néha lemondani, hogy szüleiknek a második műszakban segítsenek a fiatalok?

Nem vagyok híve az olyan divatnak sem, hogy egy leány, aki egy télen 4—5 sapkára, szatyorra, táskára, van szükség csak azért, mert az hamar kimegy a divatból. Az hiszem ezek komoly anyagi kiadásokkal járnak, ami indokolatlanul csökkenti a család anyagi helyzetét.

Helyesnek tartanám ifjúságunkban felébreszteni az önállósághoz, a családi békességhez annyira szükséges anyagi alap megteremtésének igényét. Ha idejében elkezdünk takarékoskodni, a saját családi ház fiatalon is elérhető. Természetesen ehhez egy kis munka és áldozat kell, de a boldogság megéri. Ezt bizonyítani is tudom.

Szerintem, ha összefogunk mindannyian, öregek és fiatalok, ha a hibát azért vetik fel az idősebbek, hogy javaslatot adhassanak azok megszüntetésére, és a fiatalok hajlandók lesznek komolyabban dolgozni, s több tiszteletet adni az idősebbeknek, a megértés teljes lesz és még több eredményt biztosít.

Szaktársi üdvözléssel:

Vass András,

Sarkad, posta.

Művelődés, szórakozás — ismeretterjesztés

Már egy éve megbízták Ismeretterjesztő Bizottságunkat, hogy a Távbeszélő Igazgatóság, Helyközi Igazgatóság és a József központban szervezzük meg az ismeretterjesztő előadásokat. A szervezés azonban sok akadályba ütközött. Szakmai és egyéb tanfolyamokra, valamint egyéb elfoglaltságokra való hivatkozással a felsorolt üzemek SZB-inek egyes vezetői kitértek az előadások megtartása elől. A TÁVIG-nál tartottak ismeretterjesztő előadásokat, azonban ezek szorosan szakmai, illetve műszaki térré szorítottak.

Új lendületet adott az ismeretterjesztő előadások ügyének az az értekezlet, amelyre meghívtuk az érdekelt üzemek szakvezetőit, KISZ-képviselőit, szakszervezeti, pártvezetőit és a néptanácsának képviselőit.

Öröm volt hallgatni az értekezleten a felszólalókat! Csóri, Molnár. Kádár SZB-elnök szaktársak és Schidt, Etl, Balaton, Gál Mária szaktársak nyomós érvekkel helyeselték az ismeretterjesztő előadások mielőbbi megkezdését. E cél érdekében egy bizottság felállítását határozta el az értekez-

let, amelybe minden SZB 1—1 tagot küld. A bizottság közvéleménykutató ívek útján állapította meg a szaktársak érdeklődési körét. Az íveken mintegy 80—100 előadást javasoltunk és minden előadásához egy-egy játék-, vagy dokumentumfilm vetítését is terveztük. Az ívek kevés kivétellel megelégedéssel fogadták a javaslatot, így hamar megállapították az előadások sorrendjét. Az első előadás „Szerelmem, házasság, család” címen a TTIT-kiküldött előadója tartotta, majd a „Dáni” c. játékfilmet vetítették. Az első két előadás 180—200 dolgozó vett részt és mindenki ösztön megelégedéssel távozott.

Ezek a sikerek is bizonyítják, hogy az ismeretterjesztő előadásokat mindenütt meg lehet szervezni, csak szeretettel kell foglalkozni ügyükkel. Az ismeretterjesztő tanácsadó bizottság ezúton is köszönetet mond mindazoknak, akik munkáját előbbre vitték, segítették.

Selmeci Béla,

az Ismeretterjesztő Bizottság tagja

Két új postásóvoda nyílt legutóbb Budapesten. Az egyik a Gorkij-fasorban, a másik a Vezérgazgatóságon. A Gorkij-fasori óvoda gazdagon berendezett babaszobájában boldogan játszanak a postásgyerekek.

A postások és a határozatok...

— Utóhang a kongresszushoz —

A Központi Vezetőség beszámolója szakszervezetünk V. kongresszusán érdekes adatokban ismertette a postás dolgozók 1945. előtti életét, és az eredményeket, amelyeket azóta elértünk. Ismertette továbbá azokat a problémákat, amelyek még megoldásra várnak. A postások életkörülményeinek megjavítására kidolgozott javaslatok bizakodással töltöttek el bennünket. Ez is bizonyítja, mi postások megbecsült dolgozói vagyunk szocializmus építő társadalmunknak.

Az életkörülményeink megjavítására tett javaslatokhoz államunk anyagi támogatása is szükséges. De az anyagi felelősséget biztosításához feltétlenül szükséges a postások jó munkája is. Mi, postások, csak úgy tudunk jó munkát végezni, ha megvalósítjuk a kongresszusi határozatokat. Legyen személyszerinti kötelező minden postásnak, hogy a bevételi és kiadási terveket saját jó munkájával is segítse megvalósítani. A közös cél érdekében végezzük öntudatból fakadó kötelességérzettel feladatainkat.

Kötelességünk sokoldalú. Kiterjed a munka szeretetére. A hűség munkánk végzésére. A szakképzettség állandó tökéletesítésére. És arra a magatartásra, amelyet a közösségi életben minden állampolgártól és ezen belül minden postástól elvár társadalmunk.

A baráti országok postás-küldőiteitől kapott tájékoztatások értékesek voltak számunkra. Ezekből a beszámolókból kiderült, hogy a francia és osztrák postások az ellátottság szempontjából sok tekin-

tetben mögöttünk vannak, és súlyos harcokat vívnak életkörülményeik megjavításáért. Persze az ellátottság alatt nemcsak a fizetést értjük, hanem a nyugdíjat, betegbiztosítást, ruhaellátást, a fizetési szabadság igénybevételét és egyéb juttatásokat.

Hosszabb ideje levelezek egy olasz mozgópostással, akit személyesen nem is ismerek. A töle kapott adatok ismertetésével szeretném érdekelni az olasz mozgópostások élet- és munkakörülményeit. Az én olasz barátom Rómában lakik. Onnan indul a mozgópostával az olasz városokba. Fizetése 56 000 líra és még 20 000 lírát kap az utazásokért. Ebből az összegből négyen (mert két gyermeke van) nem tudnak megélni. Szabadnapján irodába jár dolgozni, és a túlórákért kapott fizetés pótolja a hiányzó bevételeket.

Az olasz kolléga azt írja, hogy 1957 novemberében ő és két gyermeke megbetegedett, s egy hét alatt csak orvosra 35 000 lírát adott ki. Ebből az összegből a betegségre csak 9500 lírát térített meg.

Mint leveleiből kiderül, Olaszországban, a kormány statisztikája szerint kétféle munkanélküli van. Esetleg tíz-tíz tízezernyi munkás emigrál. Ezek belga és francia bányákba mennek dolgozni. Olaszországban mindjobban elnéptelenednek a falvak. Idezék a leveleiből: „Míg a te országodban áldozatokat hozva elérték a szocializmus építését az eljövendő magyarok jólétéért, addig itt az áldozatok csak a mindennapi megélhetést célozzák.”

Olaszországban a fixfizetések — a barátom is az — ki-váltásoknak számítanak, de ahhoz, hogy valami komolyabb dolgot vásárolhassanak, bizony gyakran az étkezéseikről kell lemondaniuk. Ugyanakkor egyesek hatalmas összegeket költenek a szórakozásra. A milánói Scala megnyitóján például egymillió líras ruhákat is hordtak a nők...

Mi, magyar postások, szívesen vállaljuk a posta fejlesztését és bevételi terveinek megvalósítását, s biztos, hogy ehhez minden becsületes postás tudása legjavát adja. A feladatok maradéktalan elvégzésével segítjük annak a tálnak a megtöltését, amelyre Kossa István miniszter elvtárs célzott, és amelyből miután mindannyian adunk bele — mindannyian merhetünk majd. Jogos igényeink kielégítését csak ilyen elvek alapján várhatjuk.

Kösa Károly
Mozgópostafőnökség

HÚSZ ÉV

A napokban rövid ünnepségen adták át a „Kiváló Dolgozó” kitüntetést és a vele járó pénzjutalmat Gondos János szaktársnak, a veszprémi távbeszélő központ dolgozójának. Gondos szaktárs húsz éve van a Postánál. Nemcsak kitűnő ismerője az alközponti berendezések titkainak, hanem tudását és bőséges tapasztalatait szívesen átadja a többieknek, és állandóan tanítja a fiatalokat. További eredményes munkát kívánunk neki!

KERESZTÜL-KASUL KANADÁN

Kanadáról — röviden

Az Egyetemes Postaegyesület XIV. kongresszusára indultam az elmúlt év őszén, hogy a magyar posta megbízásából a távoli Ottawában képviseljem hazánkat. A több hetes tartózkodást Kanada legnagyobb városában az alapos tájékozódásra használtam fel. Igyekeztem összefoglaló benyomásokat szerezni Kanada politikai és gazdasági helyzetéről és arról, ami bennünket a legjobban érdekel: milyen a kanadai postaszolgálat, hogy élnek a kanadai postások?

Észak-Amerikát megkímélte a két világháború pusztítása. Az észak-amerikai országok ezért zavartalanul fejlődhetek. Ugy tapasztaltam, hogy sok honfitársunk képzeletében úgy élnek ezek a távoli, észak-amerikai államok, mint a jólét földjei, ahol dolgozni kell ugyan, de ennek eredményeképp a bőség nem cseppelben jelentkezik, hanem úgy csurog, mint a pergettett méz. A Kanadából élő magyarok hazaküldött optimista levelei azt a hitet keltik, hogy ott rengeteg pénzt lehet keresni és mindent potom áron, úgy-

szólván fillérekről lehet megvásárolni. Dehát ezekkel a levelekkel is úgy vagyunk, hogy tudjuk, egy távol élő nem panaszkodik, nehogy családját nyugtalanítsa.

Első tapasztalatok a „jólét” országában

Az „olcsóság”, a „jólét” földjén a legkisebb pénzegység gyakorlatilag 5 cent, ami a legalacsonyabb árfolyamon átszámítva (1 kanadai dollár = 25 forint) is 1,25 forintnak felel meg. A borra való 10 centnél kezdődik. (2,50 forint) Vásárlás közben pedig kiderült, hogy a dollároknak szárnya van — hisz oly gyorsan, oly könnyen elrepülnek.

A borra való külön kultusza van Kanadában. A Kongresszus Titkársága oly fontosnak érezte a borra való kérdését, hogy kétoldalas sokszorosított tájékoztatót adott ki, amelyben felsorolta a kanadai élel valamennyi területén adandó borra való összegét. Ez a tájékoztató — úgy tapasztaltuk később — nagy segítséget nyújtott a szállodákban, az éttermekben, a borbélyoknál, a taxifőroknál,

Az általánosan elfogadott borra való összeg csekélyke túllépése is széles és barátságos mosolyt csalt a legkomorabb ábrázatokra. Ilyenkor mindig arra gondoltam, hogy milyen vékony és savanyú képet vágunk volna, ha véletlenül, vagy tudatlanságból a normán alul adtam volna borra valóat...

Egy kanadai postán

A kanadai postáról nálunk azt hiszik, hogy gazdag, nagy; hogy szép postahivatalokat építettek kényelmes, tágas és korszerű felvevő termekkel, gépesített és automatizált kezeléssel. Magam is ezt hittem, de tévedtem!

Nem mondom, ha az ottai főposta versenyre kelne a mi főpostánkkal, Ottawa nyerné meg a versenyt. Már csak azért is, mert a kanadai főposta sokkal fiatalabb, mint a miénk. Bizony nem sokban különbözik Európa nagyvárosainak főpostáitól. Viszont egy érdekes újítást láttam itt: az egyik felvevő ablak felett világító betűk rohangáltak és különféle tájékoztató szövegeket közöltek a várakozó közönséggel. Olyan fényűzés ez,

mint amelyet Budapesten a November 7. téren láthatunk. Ez volt a fényoldala a kanadai postának.

Es láttam kisebb felvevő hivatalokat, amelyeket üzletekben (drogériákban, papírkereskedésekben stb.) helyeztek el. Praktikus megoldás ez: a helyiségből megtakarítják vele. A közönségnek előnyös, mert a postai küldemény feladása után ott helyben vásárolhat fogkrémet, kölnivizet, vagy ceruzát, tollat vagy papírt. A munkakörülmények azonban nem mindig a legjobbak, ezekben a hivatalokban. Ez a kanadai posta egyik árnyoldala...

Káprázatos adatok, elképesztő furcsaságok

Esetleges félreértések elkerülése végett meg kell jegyeznem, hogy a kanadai posta nem lát el távközlési szolgálatot. Ezt néhány magántársaság, a távírőszolgálatot pedig a kanadai vasút látja el.

(Folytatása következik.)

Módos Elemér

Pályaválságban a postás-sport!

A múlt század utolsó évében néhány postatisztviselő megalakította a Budapesti Posta és Távirátisztviselő Sportegyesületét, a mai PSE-öt. Az egyesület gyorsan növekedett és egyre több szép sikert ért el a postás sportolók. A Tanácsköztársaság idején az egyesület országos egyesületté alakult. Ezzel egyidőben a régi Lóverseny tere egyik sarkából kapott a postás-sport egy pályafutásra alkalmas területet. Itt épült fel a Postás-pálya, amely közel volt a postahivatalokhoz, s emiatt hamarosan kedvelt helye lett a postás-sportolóknak és a sportkedvelő postásoknak.

A felszabadulás után szélesre tártult a sportmozgalom kapuja, vidám sportolók zajától volt hangos a sporttelep. A pályán otthon érezték magukat az élvonalbeli postás-atléták, birkózók, kézilabdázók, labdarúgók, teniszesezők, ökölvívók, súlyemelők. Korszakolt öltözök, edzőterem, tanácsterem, szép kerthelyiség egészítette ki a pályát. Ekkoriban a postás sporteseményeken 3000–4000 postás szurkoló buzdította sportolóinkat. A fejlődésnek véget vetett az 1949-es év, amikor a Népszóhad építése miatt elvették a sporttelepünket.

Szép ígéretet hangzottak el: „Rövid időn belül új pályát kaptok.” „Az átmeneti időben elhelyezik a szakosztályokat.” — A valóságban azonban az atléták a Népligetben edzetek, majd — jórészt a pályahiány miatt — sportolójuk zöme más egyesületbe távozott. Hasonló volt birkózóink sorsa is. Egyedül női kézilabdás szakosztályunk vészelt át a mostoha időköt.

1951-ben elkészült az Egressy úton egy új sporttelep, sajnos azonban ezzel sem letünk sokkal gazdagabbak, mert bár füves labdarúgó- és salakos atlétikai pályánk volt ott, nem voltak hozzá öltözők, klubszobák stb. Azóta sem volt módunkban tovább építeni a pályát.

1954-ben három egyesület összevonásából létrejött egy

új egyesület, a Törökcs. A pályagondot azonban ez sem oldotta meg. 1957-ben ismét önálló lett a postás-sport, első feladatunk volt, hogy pályahelyeken eljárunk az illetékeseknél. Tudjuk, hogy az ország gazdasági helyzete az ellenforradalom után nem enged meg egy új pályát építést. Azt kértük hát: adja vissza a Népszóhad régi klubhelyiségünket és az edzőpályát. Sajnos, kérésünket nem teljesítették. Végigjártuk az összes fórumokat, elismerték sérelmünket, de nem sokat, vagy semmit sem tettek bajaink orvoslása érdekében. Sőt! Most már ott tartunk, hogy az a terület sem maradt a miénk, amit sportpályánknak jelöltek ki. A BUVÁTI ugyanis, azóta egy újabb városrendezési tervet készít, amelyben ismét más épületeket terveztek a még nem létező sporttelepünk helyére.

Igy kezdjük az 1958-as évet. Erősíteni, fejleszteni szeretnénk a postás-sportot. De hol? Budapest 18 000 postás dolgozik, s ezeknek egy labdarúgó- és egy atlétikai pálya áll a rendelkezésükre, öt ideiglenes öltözővel.

Jó néhány új sportlétesít-

mény épült, amióta a miénket elvették, de nekünk még sincs pályánk. Miért van ez így? Tudjuk, sokféle erre a válasz, de a felelősség, a kötelezettség kérdése el nem homályosítható. Törvény mondja ki: „Sportlétesítményt csak akkor vehetnek el, ha megfelelő építéssel helyettesítik.” Ezt akarjuk, ezt várjuk immár 9 esztendeje. A postás sportegyesület 1959-ben ünnepli 60 esztendő fennállását. Jó lenne ezt a szép jubileumot egy új postás-pálya avatásával egybekötni...

Koncz Sándor

★

Lapzárta után értesültünk, hogy a BUVÁTI legutóbb ismét felülvizsgálta, s ezzel kapcsolatban megmáltotta terveit és a Postás-pályát a helyén hagyta meg. Amennyire öröndetes ez a döntés — sajnos, annyira kellemetlen is ebben a pillanatban. Ugyanis az ideai költségvetési tervek már elkészültek, azokat az illetékesek jóváhagyták — s ezekben a tervekben nem szerepel a pályafejlesztés... Így a tavalyi sáv helyzet a Postás-pályán az idén már aligha változhat meg.

Egy kerékpár megkerül

Wolf Tibor táviratkézből a Budapest 4-es hivatalban. Fiatal, villogószemű ember, és megfontolt is, amint azt az alábbi kis történet is bizonyítja.

Hullt a hó aznap, sáros volt az úttest. Kedd, téli reggel 1958 január hó elején. Már nem sok távirat lapult a kis kézbesítőkáskában. Kettő, vagy három mindössze. De az egyik a Kálmán u. 19-be szolt. Becsöngetett. A földszinti lakás szűk előszobájában a félhomályban egy ismerős színű kerékpár tűnt a szemébe.

— Ugy itt hagyták nálam ezt a kerékpárt. Tudja csuda, hogy de itt maradt. Nem veszi meg, szakítkám? — kérdezték.

Ekkor jobban megnézte a kerékpárt és felismerte.

Postai kerékpár volt. Wolf Tibor nem habozott. Amint visszatért a hivatalba, jelentést tett a talált kerékpárról és felelősségével együtt kiment a helyszínre, ahol hivatalosan megállapították, hogy a kerékpár ténylegesen a Budapest 4-es postahivatal tulajdona, az ellenforradalom idején vihetették el.

A hivatalban azután letisztították, leolajozták, átfestették és újra használatba vették a kerékpárt, amelyet Wolf Tibor táviratkézből ébersége, és szemfülessége szerzett vissza a Magyar Postának. A megmentett kerékpár anyagi értéke 870 forint.

Az éber táviratkézből jutalomra terjesztette fel a hivatal.

A Divatcsarnok Állami Arúháza (Budapest) a kishivatalok és fiókposták bevonásával a Postavezérigazgatóság engedélye alapján versenyt indított a távkereskedeleme fokozására.

A verseny feltétele az volt, hogy melyik postahivatal (fiókposták) területéről érkezik a Divatcsarnokhoz a hivatalokhoz küldött árjegyzék alapján több és nagyobb összegű megrendelés.

E verseny első szakasza lezárult és a Divatcsarnok a résztvevők munkáját a beküldött rendelések számának és összegének figyelembevételével kiértékelte. A kitűzött díjakat eredményeik alapján az alábbi hivatalok nyerték:

I. díj: 800.— Ft, Répáshuta fp.

II. díj: 500.— Ft, Géberjén fp.

III. díj: 300.— Ft, Taktabá.

Az alábbi felsorolt hivatalok könyvjutalomban részesültek: Adorjánháza, Ipafa, Püspöki, Alsóbélatelep, Lovász, Ragály, Ambrózfalva, Mernye, Söjtör, Andrásfa, Muraszemenye, Taliándörög, Bakonyháza, Olcsva, Tarany, Barabás, Ostoros, Tiszaszalka, Felsődobosza, Porcsalma, Zádorfalva, Füled.

A nyerményeket a nyertesek részére a Divatcsarnok postán küldte el.

A budapesti Postaigazgatóság nagysikerű vidám, műsoros, farsangi klubestet rendezett. A műsoron ismert előadóművészek között a postás művészek is sikerrel szerepeltek.

Nyíregyházán 5 KW-os kísérleti televíziós állomást helyeztek üzembe. Az adó 1 km-es körzetben sugároz állóképeket.

X Lakásesere: Miskolci komfortos, kétszobás, főútonálhoz közlekedő lakóházat elcsérlném budapesti hasonlóért, vagy egyszoba hallosért, költségtérítéssel. Cím: Iván Géza, Budapest, XI., Bartók Béla út 61., vagy telefon a hivatalomban: 185—960, 245-ös mellék.

HÍREINK

A Budapest 72. hivatal kultúrcsoportja hosszabb szünet után ismét a közönség elé lépett. Szabó Gyula kultúrfelelős vezetésével nagysikerű műsoros estet rendeztek. A műsort tánc követte, ahol egyformán jól szórakoztak az üzem idősebb és fiatalabb dolgozói.

Székesfehérváron állítják fel az ország első köztéri postaszobrát. A szobrot Soproni-Stöcker Károly szobrászművész alkotta. A székesfehérvári vasútállomás postahivatala elé kerülő szobor a Rákóczi-kor postásalakját, a postakocsiról épp leszálló kocsist ábrázolja kürttel és ostorral a kezében. A két méter hatvan centi magas szobrot alumíniumból öntötték és bronzalattal fújtatták.

1937-hez képest a magyarországi rádióelőfizetés száma megkétszereződött. A vezetékes rádiózás is szépen fejlődik. 1950-től napjainkig 14 000 km vezeték építettek, s öt év alatt 398 várost és falut kapcsolnak be a vezetékes rádió hálózatába.

Székszárdon jól sikerült termelési tanácskozást rendeztek. A tanácskozás keretében a dolgozók maguk választották meg saját soraikból azokat, akiket a hivatal vezetésége „Kiváló Dolgozó” címmel tüntetett ki. A termelési tanácskozás Bakó József kezelt, Pertl Ferenc s. ellenőrt és Moharos Júlia főell. szaktársakat választotta „Kiváló Dolgozó”-vá.

A szovjet hadsereg fennállásának 40. évfordulója alkalmából jól sikerült ünnepi estet rendezett a kecskeméti 1. hivatal. A bensőséges ünnepélyen Farkas Bertalan „Kiváló Dolgozó” jelvényt, Szabó Tibor, Cseh János, Kovács Sándor „Posta kiváló dolgozó” oklevelet kapott. A műszaki dolgozók közül Dobos Sándor és Arvai Miklós kapott kitüntést. A jól sikerült ünnepséget színvonalas kultúrműsor követte.

X LAKÁSCSERE: Wekerle telepen 3 szobás, földszintes félkomfortos lakóházat elcsérlném 1x2 szobás és 1 szobás lakásra. Matt Antalné Bp., Kulcs u. 15.

HELYREIGAZÍTÁS

Lapunk februári számában egy sajnálatos nyomdai hiba miatt Csáki László elvtárs kongresszusi hozzászólásában összekeveredtek a sorok s így egyik mondat értelmetlenné vált. A mondat helyesen így hangzik: „A szakszervezeti aktiviták ellenforradalom alatt tanúsított magatartásáról beszélt és megállapította, hogy mindazok, akiket mi javasoltunk a szakszervezeti mozgalom vezetői közé hűek maradtak a mozgalomhoz és csak néhány helyen fordult elő, hogy a helykedők és nagyhangiak beszívároghattak a szakszervezeti alapszervezetbe és ott aknamunkát végezhetek a Központi Vezetőség és a szakszervezeti mozgalom ellen.”

Suk és Sük

Veszedelemes szélhámosok garázdálkodnak szerte az országban. Nevük: Suk és Sük. Ez a két kalandor az igeragok népes tartományából indult el hódító útjára. A felszólító módnak ez a két ragja (-suk, -sük) többi társával együtt (-sátok, -sák, -sa), amerre csak megfordul, elhítheti a gyanútlan emberekkel, hogy a kijelentő módban is őket kell használni. S a megtévesztett magyarul beszélők ettől kezdve úgy mondják, hogy:

Megszárituk a ruhát. Elkészítjük a feladatot.

Meghallgassátok a közvetítést? Felszántsák a földet.

Nagyon bántsa a dolog. Ezt tudhassa mindenki.

Vagyis: Suk, Sük és cimborái követőivé lesznek, röviden: suksükölnek.

A jelentések arról tanúskodnak, hogy a suksükölők száma rohamosan növekszik a hivatalokban, a postások között is. Ez készítette az életveszélybe

sodródó kijelentő módú személyragokat az alábbi segélyfelhívás világáig röpítésére.

„S. O. S! S. O. S! S. O. S! Postások! Szaktársak! Stop.

Suk, Sük és cimborái az életünkre törnek. Stop.

Ne higgyetek nekik! Stop. Ne hagyjátok magatokat félrevezetni! Stop. A kijelentő módban csak minket használjatok! Stop! Tehát így beszéljétek! Stop!

Megszáritjuk a ruhát. Elkészítjük a feladatot. Stop.

Meghallgatjátok a közvetítést? Stop.

Felszántsák a földet. Stop.

Nagyon bántja a dolog. Stop.

Ezt mindenki tudhatja. Stop.

Segítsetek! Segítsetek!

Aláírás: A veszélybe sodort ragok:

—Juk, -jűk, -játok, -ják, -ja. Stop.”

A felhívást felfogta és továbbította:

Hernádi Sándor

Jól és olcsón vacsoráztam a Postás Klubban

1955. május 1-én nyílt meg a Benczur u. 27. sz. alatt a Postás Kultúrothon étterme. Felállításának az volt a célja, hogy egyedülálló dolgozók és családosok válláról is levegő a hétköznapi vacsora, a vasárnapi ebédkészítésgondját, hogy a postás háziasszonyok szabad idejüket pihenésre, tanulásra, szórakozásra fordíthassák. De az étterem nemcsak a budapesti postásoké.

A vidékiek számára is nyitva áll, ha egy-kétnapos budapesti tartózkodásra kényserüti a dolguk. Nagy könnyebbség vidéki szaktársainknak, hogy nem kell a drága fővárosi éttermeket igénybe venniük, ha egy vacsora, vagy ünnepi ebéd erejéig „ki akarnak rúgni a hámból”.

Jómagam is peremvárosi lakos vagyok. Színházi estéken nagy gondot okozott mindig a vacsorakészítés. Nemrégiben elhatároztam, hogy nem főzök többé vacsorát, hanem a színházi estéken ellátogatok a Benczur utcai Postás Klubba. Nem bántam meg az elhatározást. Már a legelső benyomáson kedvező volt. A kellemesen fűtött étteremben ragyogó tisztaság fogadott, a négyzetmélyes asztalokon hófehér terítő, néhány szál virág.

A felszolgáló figyelmes mosollyal nyújtja át az étlapot, aztán fürgén megy tovább. Mindenkihez van egy-két ud-

varias, kedves szava. A korán érkezőkkel közli, hogy csak hatkor kezdődik a vacsora.

En közben az étlapot nézegettem, s azt hiszem a legígényesebb vendég is megtalálja itt a kedvére való eledelt. És a vendég nyugodtan válogathat az étlap baloldalán, mert a jobb oldalon, az árlap, nagyon megnyugtató. És a bor! Hámisítatlan vonsital, 15 forint literje.

Egy szó mint száz, egy postástársat kértem, amely két személynek is bőségesen elegendő, s mindössze 12 forint az ára. Hozzászámítva fél liter bort, egy üveg szódát és a feketét, 25 forintért igen jól megvacsoráztam.

A Postás Klubot nektek is bátran merem ajánlani, postás szaktársak!

Török Lászlóné

POSTÁS DOLGOZÓ.

A Postások Szakszervezetének lapja.

Felelős szerkesztő: Horn Dezső, Szerkesztő: a szerkesztő bizottság.

Megjelenik havonta egyszer. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XIV, Cházár András utca 13.

Szikra Lapnyomda. F. v.: Kulcsár Mihály.

A tragédia komor díszletein is átsüt a humor napugara — ha az élet a színjáték szerzője. Két esztendő történet, az emlékeztetés mohácsi árvíz napjaiban. Tolna népe a vész perceiben is ragaszkodott hajlékához, — hiába fenyegette a tengert játszó Duna, hiába intette, kérte, a táncos, rendelte a kormánybiztos: kerekedjenek fel, meneküljenek biztonságos földre, a szomszéd falvak vendégszerető házaiba. Nem hallgattak se jótanácsra, se parancsszóra. Főként a bogyszlóiak macskakodtak.

— Majd ladikba szállunk, ha itt az ideje! — hetykélkedtek. Amikor már harmadszorra is megjött a parancsolat: hagyják el házaikat — reggel útra keltek, asszonynéppel, gyermekkel, amúgy tessék-lássék, ám az alkonyattal visszalopakodtak. Sokan felkötözték a padlásra, befalazták az ajtót, izenven a vén Dunának: kívül tágasabb.

Lépő Sándor kedves diófájára bízta hetvennyolc esztendő testét és garabonc, pákász őseitől fiadzott lelket. Fészket rakott báránybundából, avult ponyvából, a fa tetején. Az egyik fattyúágra akasztotta öltöztet demizon, ját, tele a földművesszövetkezet pálinkafőzőjében, a gazda személyes részvételével főzetett, süttetett, kisüsti szilvóriummal, tarisznyáját degeszre tömte száraz kalbázzsal, érett, tavalyi szalonnával, koscsikeréknyi házikenyérről, nem feledkezvén meg a fokhagymás ecetben teli álmát aluszó bogyszlói, vajsárga, harsanó, keményhúsú, tüzesen édes paprikáról, mely — tudja ország-világ — különb a szegedinel, kalocsainál, akármit mondanak a Tisza, meg a Duna mentén... Bogyszló leg-

akkurátosabb gazdája diófa koronáján trónolva fogadta a Dunát. A megveszekedett folyó, mint felborzolt szőrű vén komondor, ott termett a fa alatt és morogva, tajtékos hullámot hányva, kapaszkodott, egyre feljebb, mind magasabbra, — akkorra már elnyelte Sándor bácsi kis hunyáját; mármint nyolecholdas tanyáját, házastul, istállóstul. Hullt a kásás márciusi hó, zúgott a jeges ár: Lépő Sándor nem tágtított, fülére húzta kucsmáját, nyakába borította subához hasonló takarmónét, lobáztat lábát a puha fészkekben, pipált és morzsolgatta a kisüstit, óránként rendelve magának egy-egy kupi, cányit.

Harmadnap rohamcsónakos utasok kerékelték arra. Hívták az öreget:

Nem mehetek!

kezelt Lépő Sándor. — Nem adom a Dunának a kis hunyámat — hajtogatta. — Megvárom, míg a medrébe takarodik a vén bolond, addig kitarok, kenyéren, szalonnán, kisüstin. Még nektek is jut, fiaim... — és megtörölvén a fonatos üveg száját, megkínálta a katonákat s maradt a diófán.

Negyed nap reggel újra ladik tűnt fel. Lobogtatta, dalgasztotta, a nagy víz tükrén futó szél a csónakos ember felleghajóját, akár valami vitorlát. Roskadtt tetők, rogyganyt kémények maradtak mögötte.

Sándor bácsi feljebb bökte süvegét, fehér haja szemöldökével cicázott, — ezüstölő bajszába kapott, kezével sártort csinált a szemének, hogy ne okvetetlenkedjék a víz tükrében bukfenet vető napsgár: — ugyan ki háborgatja újfent? Garaboncnak mutatja a malaclopója, hivatalbelinek a sapkája. Csak nem finánc?

— Megérezte volna a kisüsti bolondító illatát? Egyenruhás szerzet, annyi szent! És feléje tart, — alighanem érte küldtek. Jöhét, akár maga a kormánybiztos! Ó biz nem tágtit, — ha már megúsza a katonákat, nem enged senki emberfiának!

A ladik a diófának ütődött;

-Ejnye, 'isz ez a postás!

A Pali gyerek — ámuldozott: — Ertem jöttél, — bújkált a gyanakvás az öreg páras szemében. — Mert akkor máris fordulhatsz vissza, bonthatod a vitorládát... — vizsgálgatta a nyurga, jóképű legényt.

A postás illendőképpen köszönt, kószáló tekintete megpihent a pákások ivadékan, szemébe visszatért az a meleg, pajkos fény, amelyet úgy szerettek a levélváró lányok, postát leső menyecskék:

— Magához! Sándor bácsi...

— Szomszédolni? Vagy tán pénzt hoztál? — Annál több erőt... — pillantott a magasba Szekeres Pali és a fához kötve csónakját, ügyvel-bajjal felmászott Sándor bácsi fészkebe.

— Isten hozott... — nyújtotta az öreg a fonatos üveget. — Húzd meg fiam... — Pali szájunkapta a demizont, megcsókolta, hosszán, miként a postásbecsület és a tolnai virtus parancsolta:

— Őgy látom, már nem sokáig bírja Sándor bácsi, — emelgette a demizont a kézbesítő.

— Csak addig tartson, míg a Duna a gazda, a portámon... — gyűjtött pipára az öreg és a bárányfelhőnyi füstgomolya mögül lesett a postásra, mint tette volna a görög hitrebeli főisten a Olimposzon üldögélve. — Mégis csak követségbe küldtek...